

ת"פ 22435/07/18 - מדינת ישראל נגד שני סימי מזרחי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 22435-07-18 מדינת ישראל נ' מזרחי
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר כ"ץ

המאשימה

נגד

שני סימי מזרחי
ע"י ב"כ עו"ד יעל פינקלמן

הנאשמת

הכרעת - דין

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. כתב האישום מייחס לנאשמת, ילידת 1990, תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז 1977-1978. על פי עובדות כתב האישום ביצעה הנאשמת את העבירה ביום 27.07.17, לקראת שעות הערב, כלפי מאבטח סופרמרקט (להלן: "המתלונן"). בין השניים פרץ ויכוח מילולי לאחר שהנאשמת קשרה את אופניה החשמליים למתקן עגלות הסופר ולא נענתה לבקשת המתלונן לקושרם במתקן ייעודי לאופניים. במהלך הוויכוח דחף המתלונן לעבר הנאשמת עגלת סופר שחצצה בין השניים. מיד לאחר מכן עזב המאבטח את המקום והתרחק מהנאשמת ואז הוציאה הנאשמת גז מדמיע מתיקה, צעדה לעבר המתלונן ובהגיעה אליו ריססה על פניו באמצעות הגז המדמיע. המתלונן חזר לכיוון הכניסה לסופר ואז שוב הלכה הנאשמת לעברו וריססה בשנית גז מדמיע לעבר פניו.
2. מרבית העובדות מוסכמות על הצדדים. אין מחלוקת בדבר הוויכוח בקשר לקשירת האופניים ומוסכם על הצדדים כי המתלונן דחף את עגלת הסופר לעבר הנאשמת וזו פגעה בה וגרמה לה לחבלה. אין גם מחלוקת על כך שהנאשמת ריססה את פני המתלונן בגז מדמיע.
3. מבחינה עובדתית הצדדים חלוקים באשר לתוכן הדברים שהוחלף בין הנאשמת לבין המתלונן תוך כדי וויכוח. הנאשמת טוענת שהמתלונן איים עליה שירצח אותה ובשל פחדה ממנו הלכה אחריו וריססה לעברו גז מדמיע. שאלה עובדתית נוספת שמצויה במחלוקת היא האם הנאשמת ריססה לעבר פניו של המתלונן גז מדמיע בשתי הזדמנויות (כטענת המאשימה) או רק בהזדמנות אחת (כטענת הנאשמת).

4. בהיבט המשפטי טענת ההגנה היא שבנסיבות העניין עומדת לנאשמת הגנה של זוטי דברים והגנה מן הצדק. הסנגורית הסכימה שמעשי הנאשמת אינם עומדים בתנאי ההגנה העצמית אולם לטענתה יש לבחון אותם בשים לב לתחושת הפחד שחשה הנאשמת, לאחר שהמתלונן תקף אותה וגרם לה לחבלה. בנסיבות אלה, ובשים לב לעובדה שבסופו של דבר לא הוגש כתב אישום נגד המתלונן, ביקשה הסנגורית לקבוע שמעשיה של הנאשמת הם בבחינת זוטי דברים ואין מקום להעמידה לדין בגינם ולהכתיים אותה בכתם של פליליות.
5. להשלמת התמונה יש לדעת כי המתלונן נחקר באזהרה בגין חלקו באירוע ועניינו הסתיים בסגירת התיק בהסדר מותנה. המאשימה לא פעלה בדרך דומה בעניינה של הנאשמת הואיל וזו לא עמדה בתנאי הסף לצורך הסדר מותנה.

קביעת ממצאים והכרעה במחלוקת העובדתית

6. הסרטון שהוגש כחלק מן הראיות בתיק (ת/1) אינו מתעד את הדברים שנאמרו בין המתלונן לבין הנאשמת אך מעשיהם נראים בו בבירור ועל כן יש בו תרומה של ממש לקביעת ממצאים באשר למה שהתרחש. בסרטון נראית הנאשמת קושרת את אופניה במתקן העגלות בכניסה לסופר מבלי שהמתלונן הבחין בכך. בשלב מסוים עזב המתלונן את עמדתו ונכנס לתוך הסופר ולאחר שסיימה לקשור את האופניים נכנסה גם הנאשמת לסופר. כעבור כ-50 שניות (במהלכן לא נראים השניים בסרטון) יוצאת הנאשמת מהסופר כדי לקחת עגלה, המתלונן יוצא אחריה ומבחין באופניה הקשורות למתקן העגלות. בשלב זה מתחילים חילופי הדברים בין השניים. תוך כדי כך מגיע המנהל (העד שי) מתוך הסופר ומצטרף לשיח וכעבור מספר שניות עוזב וחוזר אל תוך הסופר. חילופי הדברים בין הנאשמת למתלונן ממשיכים תוך הנפות ידיים מצד שניהם ובדקה 03:45 נראית התקיפה על ידי המתלונן שדוחף את העגלה שמפרידה בין השניים לעבר הנאשמת. ממש מיד לאחר התקיפה רואים את הנאשמת מחפשת בתיקה ומוציאה מתוכו דבר שאין מחלוקת כי הוא מיכל הגז המדמיע. בזמן שחיפשה, התרחק המתלונן מהמקום בגבו אל הנאשמת והלך לכיוון רכב שנעצר במחסום חניה סגור. הנאשמת נראית הולכת בנחישות אחרי המתלונן לאורך מספר מטרים בלתי מבוטל. לאחר שהמתלונן מתכופף לשוחח עם נהג הרכב שבמחסום פונה אליו הנאשמת ומתיזה גז מדמיע לעברו בפעם הראשונה (בדקה 4:00). בסרטון נראית תגובת הרתיעה של המתלונן מפני הריסוס. כעבור שניות בודדות כאשר המתלונן חזר לכיוון הכניסה לסופר נראית הנאשמת שוב הולכת בעקבותיו ומרססת אותו בפעם השניה (בדקה 04:06). לאחר מכן רואים את הנאשמת נכנסת לסופר עם העגלה ואת המתלונן מניח את אמת ידו על עיניו ומחייג בטלפון הנייד.
7. לאחר צפייה בסרטון אני קובעת כי הנאשמת ריססה את המתלונן בגז מדמיע פעמיים כפי שמתואר בכתב האישום.

8. אשר לחילופי הדברים בין השניים יש להכריע בין עדות המתלונן לבין עדות הנאשמת.

עדות המתלונן

9. בפתח עדותו עמד המתלונן על הנהלים האוסרים קשירת אופניים בכניסה לסופר. לדבריו כאשר הבחין בנאשמת עושה כן, ניגש אליה, הסביר לה בנימוס על הנהלים אך זו החלה להתווכח ודרשה לדעת מי הגורם

עמוד 2

שאוסר זאת. המתלונן פנה למנהל שי שגם הוא חזר באוזני הנאשמת על אותו איסור. לדברי המתלונן לאחר שהציע לעזור לה לקשור האופניים במקום אחר, החלה לקלל אותו ואף כינתה אותו "ערבי מסריח" והוסיפה "הלוואי שכולכם תמותו, תסתלקו מכאן יא ערבים" ויחלה למותם של כל הערבים. המתלונן הודה כי אמירות אלה שהיו מלוות גם בקללות בוטות, הרגיזו אותו ולכן דחף לעברה של הנאשמת את העגלה מבלי שהתכוון לגרום לה חבלה. לאחר מכן התרחק מהנאשמת וניגש לעזור ללקוחה אחרת שהגיעה עם הרכב למחסום הסגור ובשלב זה ריססה אותו הנאשמת בגז מדמיע. בהמשך הוצג למתלונן הסרטון 1/ וזה תיאר את ההתרחשות הנראית בו והוסיף כי הנאשמת ריססה אותו פעמיים (עמ' 5 ש' 29). לאורך עדותו חזר המתלונן והכחיש טענת הנאשמת שהיה זה הוא שהחל לקלל אותה ולומר לה אמירות גזעניות (עמ' 9 ש' 28). עוד שלל המתלונן בתוקף טענת הנאשמת שאיים עליה כי "ירצח אותה" ו"ירה בה" (עמ' 10 ש' 5 ואילך וכן עמ' 11 ש' 9). לדברי המתלונן שוטרים שהגיעו למקום הציעו לשניים לסגור את הנושא ביניהם מבלי להתלונן אחד על השני. אולם בהמשך הנאשמת הגישה תלונה ועל כן הגיש תלונה בעקבותיה.

10. עדות המתלונן הותירה רושם חיובי ומהימן. התרשמתי מכנות דבריו ואלו נותרו יציבים בחקירה נגדית. עדותו היתה עקבית ונטולת סתירות, מדודה ובלתי מתלהמת. עדותו השתלבה היטב עם שאר הראיות שהוצגו ובמיוחד עם הסרטון. המתלונן הודה בתקיפה של הנאשמת באמצעות דחיפת העגלה לעברה, קיבל אחריות על המעשה והביע חרטה תוך שאמר כי אינו סולח לעצמו על כך (עמ' 8 ש' 24). המתלונן הסביר כי נהג באלימות לאחר שהנאשמת קיללה וגידפה אותו על רקע מוצאו, דבר שפגע בו מאוד. התרשמתי מכנות עדותו בדבר עוצמת הפגיעה שחש בעקבות הדברים הקשים הקשורים במוצאו (עמ' 8 ש' 9, 11, 21). ברור כי אין כל הצדקה למעשי המתלונן והקללות שנאלץ לספוג אגב עבודתו אינן מצדיקות תגובה אלימה. למשמעות הדברים אתייחס בפן המשפטי ובבחינת הטענה של אכיפה בררנית.

11. חיזוק משמעותי לעדות המתלונן הוא הסרטון בו ניתן להבחין בנאשמת מרססת גז מדמיע לעברו פעמיים בהפרש של שניות בודדות. גרסת המתלונן מתחזקת אף בדברים שמסר שי בהודעתו במשטרה (נ/4). שי שמע את המתלונן מציע לנאשמת עזרה בקשירת האופניים במקום ייעודי באופן שלא מתיישב עם תוקפנות מילולית מצידו של המתלונן. חיזוק נוסף בדבריו של שי מצוי בכך שלאחר האירוע התנהגה הנאשמת באופן מתלהם, קיללה את המתלונן, צעקה ואמרה ש"היא תראה לו מה זה ואני אדאג שהוא לא יהיה פה" (נ/4 עמ' 2 ש' 2).

הסנגורית הפנתה לקושי בדברי שי שכן לא מסר בהודעתו אודות קללות ואמרות גזעניות כפי שייחס המתלונן לנאשמת. חוסר זה אינו מחליש מהימנות המתלונן שכן הוא מוסבר הן בצפייה בסרטון והן בתיאורו של שי. בסרטון נראה שי יוצא רק בחלקו הראשון של האירוע וחלקו בשיחה אורך שניות בודדות עד שהוא חוזר אל הסופר. ההסלמה מתרחשת לאחר מכן. בהודעתו מסר בעצמו שנכח רק בחלק מן האירוע.

עדות הנאשמת

12. בעדותה בבית המשפט (עמ' 15-16) התייחסה הנאשמת לוויכוח בינה לבין המתלונן אודות קשירת האופניים. לדבריה לאחר שהסבירה לו שאינה יכולה לקשור את האופניים במקום אחר, החל לצעוק עליה באומרו "כל היהודיות זונות, כולן שרמוטות, הערבים מזיינים אתכן...". המתלונן קרא למנהל שי וגם באוזניו חזרה על אותו הסבר. בשלב זה דחף לעברה המתלונן את עגלת הסופר וגרם לה לחבלות ברגל ואיים במילים "אני ארצח אותך, אני ארצח אותך, אל תשגעי אותי" והוסיף לקלל אותה. כאשר המתלונן עשה תנועת יד לעבר האקדח

שנשא, חשה פחד והוציאה את הגז המדמיע מתיק האופניים. לאחר מכן התקשרה למשטרה ועד שהשוטרים הגיעו נכנסה לסופר לערוך קניות.

13. עדותה של הנאשמת לא הותירה רושם מהימן בראש וראשונה משום שלא תאמה את מה שנראה בסרטון ובנוסף לכך בהיותה שונה מגרסתה במשטרה, כבושה בחלקה ונוטה להגזמה ולהעצמת חלקו של המתלונן.

סתירה לראיות האובייקטיביות

14. גרסתה הראשונית של הנאשמת היתה הגנה עצמית בשתי הודעותיה במשטרה. לטענתה התכוונה להיעתר לדרישת המתלונן ולהוציא את האופניים אך המתלונן קילל אותה, תקף אותה, איים לרצוח אותה ואפילו עשה תנועה לעבר הנשק ובתגובה התיזה להגנתה גז מדמיע (ת/3 ש' 7 ואילך). תיאור זה וודאי לא התרחש והוא נסתר מפורשות בראיות אובייקטיביות ובראשן הסרטון. הנאשמת לא התכוונה להוציא את האופניים כפי שמוכיחים מעשייה שלה שהותירו אותם כשפנתה לעשות קניות, התקיפה בגז מדמיע לא היתה ברצף לתקיפה כלפיה אלא מעשה נפרד בפער של זמן ובפער של מרחק פיזי ובנוסף לא היה כל איום בנשק או קירוב יד של המתלונן לנשק שהקדים את הריסוס בגז.

15. סתירה נוספת מול ראיות חיצוניות היתה ההכחשה המוחלטת של הסכמתה לסגירה הדדית של התלונה עד כדי קביעה כי דבר כזה "לא היה ולא נברא" (עמ' 23 ש' 17). בניגוד לכך בדוח הפעולה (ת/2) כתב השוטר ששני הצדדים הסכימו שלא להגיש תלונות.

16. בנוסף לאלו, ניצבה גרסת הנאשמת בסתירה להודעתו של שי (נ/4) אשר הוגשה בהסכמה שם מסר כי היתה זו הנאשמת שצעקה וקיללה את המתלונן ולא כפי שטענה כאילו שי אחז במתלונן בשל כך שהתפרע וקילל (ת/3 ש' 12).

שינוי הגרסה והופעת גרסה כבושה

17. בבית המשפט, כאשר ברור היה שטענת הגנה עצמית לא עומדת על רגליה שלה, נוספו פרטים חדשים לעדות הנאשמת, אף שלא בא זכרם בשתי הודעותיה במשטרה ובעיקרן הדגש ששמה הנאשמת על הצד הגזעני בדברי המתלונן. לדבריה התייחס לכך שהיא יהודיה והפנה אליה קללות המכוונות ליהודיות כולן (עמ' 16 ש' 3, עמ' 18 ש' 1,3,6). במשטרה נחקרה הנאשמת פעמיים על ידי שני חוקרים שונים: לראשונה על ידי החוקר רועי סלח, כשעתיים לאחר האירוע במסגרת עדות פתוחה (ת/3) ובשנית על ידי השוטר נאהד טאפש ביום 30.07.17 במסגרת חקירה באזהרה. בשתי ההודעות אין כל איזכור למה שהפך לטענה מרכזית בעדות והוא אותן אמרות גזעניות. הנאשמת הסבירה בעדותה כי אמרה את הדברים לחוקרים אולם אלו לא תיעדו את הדברים (עמ' 18 ש' 9). הסבר זה אינו משכנע. אין זה הגיוני שאף אחד משני החוקרים לא רשם את הדברים ולו ברמז. חוקרים אינם מתעדים את כל מה שנאמר אבל היעדרות רעיון מרכזי מתוך העדות על ידי שני חוקרים בשני מועדים נפרדים ללא כל טעם הגיוני לכך פשוט אינה סבירה. התרשמתי שטענה זו נולדה רק בעקבות עדות המתלונן. כמו כן על מנת לסתור אפשרות כי היתה זו היא שהשתמשה באלימות מילולית המתייחסת למוצאו של המתלונן טענה שכלל לא ידעה הוא ערבי (ת/4 ש' 18 וש' 28, ועמ' 18 ש' 19). לאחר ששמעתי את המתלונן באולם בית המשפט אינני נותנת אמון בטענה זו ואין היא אלא ניסיון להרחיק את עצמה ככל יכולתה מדברי המתלונן.

18. לאחר שמיעת עדות הנאשמת וצפיה בסרטון אינני נותנת אמון בטענה כי פעלה מחמת הפחד. לו אמנם פחדה מהמתלונן לא היתה צועדת בעקבותיו ומרססת לעברו גז מדמיע, לא פעם אחת ובטח שלא פעם שניה. אפשר להבין אם הנאשמת נבהלה כאשר תקף אותה המתלונן אבל מעשיה כפי שנראים בסרטון אינם קשורים לבהלה אלא לרצון 'להחזיר' למתלונן. המתלונן כבר נסוג והתרחק והיתה זאת הנאשמת שהלכה אחריו כדי לתקוף בגז מדמיע שברשותה.

לו פעלה הנאשמת מחמת הפחד ניתן היה לצפות שתזעיק את המשטרה ולא כפי שמופיע בדוח שהמודיע הוא שי. לו חששה היתה ממתינה לבוא השוטרים ולא פונה לערוך קניות, שם איתר אותה השוטר שהגיע לקריאתו של שי (ת/2).

19. עדות הנאשמת אופיינה בנטיה להגזמה החל מן הטענה בהודעתה באזהרה כי המכה שספגה "ריסקה לה את הרגל" (ת/4 ש' 10) עובר דרך עדותה בבית המשפט במסגרתה העידה "לא יודעת איפה הייתי אם לא הייתי עושה את זה" (עמ' 23 ש' 29) ועד לחשש מדום לב בשל האירוע (עמ' 22 ש' 31).

סיכום ביניים וקביעת ממצאים עובדתיים

20. על סמך עדותו המהימנה של המתלונן, מכלול הראיות ולאחר צפייה בסרטון ת/1 אני קובעת שבמהלך הויכוח המילולי בין השניים, קיללה הנאשמת את המתלונן תוך אמירת אמרות פוגעניות המתייחסות למוצאו. בעקבות זאת תקף המתלונן את הנאשמת באמצעות דחיפת עגלת הסופר לעברה וזו פגעה בה וגרמה לה לחבלה. מיד לאחר מכן התרחק המתלונן מהנאשמת וזו הוציאה מתיקה גז מדמיע, הלכה בעקבותיו מספר מטרים וריססה לעבר פניו גז המדמיע בשתי הזדמנויות בהפרש של שניות בודדות.

21. על רקע ממצאים עובדתיים אלה יש לבחון את הטענות המשפטיות.

זוטידברים

22. סייג זוטי דברים הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין מסמך את בית המשפט ליתן פטור מאחריות פלילית בהתקיים ארבעה תנאים מצטברים: טיבו של המעשה והיותו קל ערך, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי. האינטרס הציבורי בהטלת או אי הטלת אחריות פלילית מהווה למעשה שיקול מרכזי ואף מכריע בעת בחינת תחולת הסייג. באופן הזה בא לידי ביטוי עיקרון השיוויון במשפט הפלילי שלפיו יש לנקוט בהליך הפלילי כאמצעי אחרון. בע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ, ס(2) 120 (2005) פסק בית המשפט העליון בהקשר לסייג זוטי הדברים באלו:

"אף על פי שהסייג בדבר "זוטי דברים" אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, יש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה

מזערית, עד שאין זה ראוי להכתים את מבצעו בהרשעה בפלילים".

23. בענייננו לא מצאתי כי מעשיה של הנאשמת בוצעו בשל חששה מהמתלונן, לא מדובר בהגנה עצמית וגם לא בקרבה לסייג זה. הנאשמת נראית בסרטון חדורת מטרה לפגוע במתלונן תוך שימוש בגז מדמיע בשתי הזדמנויות. המעשה אינו קל ערך שכן ריסוס אדם בגז מדמיע וחזרה על כך פעמיים הוא מעשה תקיפה שאינו קל ואף תוך שימוש בכלי עזר. האינטרס הציבורי אינו יכול להשלים עם פתרון עצמי של סכוכים בדרכי אלימות ולא זה המסר שצריך לצאת מבית המשפט. גם אם הנאשמת חשבה ש'מגיע' למתלונן, הבחירה בעשיית דין עצמי ותקיפה של המתלונן כדי לגמול לו אינה הדרך שצריכה לזכות לאישור בית המשפט בבחינת סטנדרט התנהגות ראוי. לכך יש להוסיף שלתקיפה של המתלונן קדמה התנהגות פסולה מצד הנאשמת שהטיחה בו עלבונות ופגעה ברגשותיו והכל בזמן שביצע עבודתו וביקש ממנה להישמע לנהלים במקום על חשבון הנוחות הרגעית שביקשה לעצמה. הסלמה זו של סכסוך של מה בכך שעובר ממילים למעשים משאיר חותם במרחב הציבורי ואין זה ראוי כי במענה לכך יורה בית המשפט על ביטול האישום. האינטרס הציבורי ימצא נפגע מביטול האישום שמשמעותו היתר לכל אדם לתבוע את מה שנראה בעיניו כזכותו באופן כוחני ובאלימות.

24. עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנתה הסנגורית ולא מצאתי כי נסיבותיהם ברות השוואה לנסיבות המקרה שלפני. בת"פ 46952-12-12 ובת"פ 17571-01-18, לא דובר כלל על עבירות אלימות. במקרים אחרים מדובר בתקיפה מינורית שבוצעה בנסיבות חריגות בתוך המשפחה במסגרתם שוכנע בית המשפט שלא קיים אינטרס ציבורי בהרשעה בפלילים [(ע"פ (מחוזי מרכז) 27179-04-11, ת"פ (רח) 10022-11-13, ת"פ (טבריה) 28714-02-13 שבו בנוסף ביהמ"ש לא סבר שדי בעדות המתלוננת לבסס הרשעה, ת"פ (י-ם) 55920-05-15, תקיפה הדדית ולא ננקט כל הליך נגד הצד השני, ת"פ (רח') 29347-06-15].

בת"פ 12278-09-14 (שלום ב"ש) זוכה נאשם מתקיפה סתם - דחיפה - לאחר שבית המשפט שוכנע שלא מדובר בתקיפה בריונית או באקט של אלימות אלא במי שפילס דרכו מחוץ למקום.

בת"פ (שלום ת"א) 7494-12-15 זיכה בית המשפט נאשם בעל קשיים נפשיים משמעותיים אשר פעל "כחיה פצועה" להגן על חפציו.

בת"פ (שלום ת"א) 16830-09-15 זוכתה נאשמת מעבירת איומים כלפי שוטר שכן הדברים הופנו כלפי שוטר שעצר אותה באופן בלתי חוקי ונאמרו על רקע מצב נפשי קשה שכולו נגרם בשל המעצר הבלתי חוקי.

אכיפה בררנית

25. טענת ההגנה היא כי אין זה הוגן שהנאשמת תתמודד עם הליך פלילי בעוד המתלונן שתקף אותה ואף גרם לה חבלה סיים את עניינו ללא כתם פלילי. על פי הטענה היה זה המתלונן שנהג ראשון בדרך אלימה ובנוסף עוצמת האלימות מצדו היתה חמורה יותר ובנסיבות אלו הגשת האישום נגד הנאשמת פוגע בתחושת הצדק וההגינות. כן נטען כי תיקים רבים הדומים לאירוע זה נסגרים מבלי שמוגש בהם כתב אישום.

26. חלקה הראשון של הטענה נדחה מבחינה עובדתית לאחר שקבעתי כי הנאשמת נהגה באלימות מילולית בראשית האירוע ואין זה מדויק לייחס למתלונן את פתיחת האירוע. יתר על כן, אין זה נכון לטעון שנגד המתלונן

לא ננקט הליך בגין חלקו באירוע. בעדותו סיפר המתלונן על קבלת אחריות למעשה התקיפה שתקף את הנאשמת ועל סגירת התיק נגדו בהסדר מותנה במסגרתו בין היתר שילם סך 1,500 ₪. סגירת התיק בהסדר היא בעלת משמעויות לעתיד על המתלונן ובעלות משמעות בהווה בנוגע לסכום הכסף ששילם. נמצא אפוא שגורמי התביעה התייחסו באופן שוויוני אל האירוע אולם הפעלת אותם כללים הביאה לתוצאות שונות בשל מאפייניהם השונים של שני המעורבים. בכך אין אפליה ואין אכיפה בררנית אלא החלה של אותם כללים בדיוק על שני אנשים שונים. בנסיבות אלו לו היה התיק נגד הנאשמת מבוטל או נסגר בלא כלום היתה בכך פגיעה בעקרון השוויון.

27. לטענה בדבר סגירת תיקים בנסיבות דומות לא הוצגה תשתית ראייתית נדרשת ועל כן אין בה לעמוד בנטל הרובץ על מי שטוען לאכיפה בררנית.

28. צודקת הסנגורית בדבר החובה להקפיד על כלל שיוריות הדין הפלילי. דא עקא מקום שאדם נוהג פעמיים באלימות תוך שימוש באביזר והמעשה הוא בבחינת גמול ועשיית דין עצמית אינו מחוץ לכלל השיוריות.

סוף דבר

29. נוכח הממצאים העובדתיים שקבעתי ובהעדר הגנה אני מרשיעה את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום בעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

30. בחקירתה הנגדית סיפרה הנאשמת פרטים אישיים על חייה וניכר שעברה חוויות קשות. לא אחת הרקע לביצוע עבירות הוא רקע קשה שנולד ממצוקה. שמעתי את הנאשמת והתרשמתי שמדובר באישה בעלת כוחות שתדע לנצל את ההליך לשינוי והתחלה חדשה. יש לקוות שההליך הנוכחי יהיה אחרון בשרשרת של סבל ואלימות ולא חוליה נוספת.

ניתנה היום, י"א תשרי תש"פ, 10 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים